

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XIII
№ 96 (1576).

ЧЕТВЕР, 10 серпня 1972 року Ціна 2 коп.

У ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТІ КПРС

Політбюро ЦК КПРС, обговоривши підсумки зустрічі керівників комуністичних і робітничих партій соціалістичних країн, яка відбулась 31 липня ц.р. в Криму, висловлює тверде переконання, що ця зустріч є новим великим кроком у справі зміцнення згуртованості та взаємодії братніх партій соціалістичних держав, і повністю схвалює діяльність делегації КПРС на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнєвим.

Обмін інформацією про хід соціалістичного і комуністичного будівництва, який відбувся на зустрічі в Криму, показує, що братні соціалістичні країни успішно втілюють у життя плани, накреслені з'їздами комуністичних і робітничих партій, добиваються підвищення ефективності суспільного виробництва, здійснюють великі соціально-економічні заходи, які забезпечують всебічний розвиток соціалістичного суспільства. При цьому було підкреслено важливе значення дальшого розвитку процесу соціалістичної економічної інтеграції, підвищення життєвого рівня трудящих.

Учасники зустрічі в Криму одностайно підтвердили глибоку життєвість і дієвість активної миролюбної зовнішньої політики соціалістичних країн, велике міжнародне значення програми миру, висунутої XXIV з'їздом КПРС.

З політикою соціалістичних держав вирішальною мірою зв'язані утвердження не порушності існуючих європейських кордонів і територіальної цілісності держав і весь процес розрядки міжнародної напруженості, який набуває дедалі глибокого характеру, захоплює нові сфери міжнародного життя, сприяє утвердженню в міжнародних відносинах принципів суверенітету, рівності, неутрачання у внутрішній справі, взаємної вигоди.

Набрання чинності договорами Радянського Союзу і Польщі з Федеративною Республікою Німеччини, а також чотиристоронньою угодою щодо Західного Берліна та угодами НДР з ФРН і сенатом Західного Берліна, розвиток ділового взаємодіючого співробітництва з Францією та рядом інших західноєвропейських країн створює добрі передумови для радикального оздоровлення обстановки в Європі, повного подолання наслідків «холодної війни», встановлення добросусідства і зміцнення миру на європейському континенті.

Політбюро ЦК КПРС вважає, що інтересам миру в Європі і в усьому світі відповідає б якнайшвидше прийняття як НДР, так і ФРН в ООН, а також врегулювання відносин між Чехословаччиною і Федеративною Республікою Німеччини на основі визнання Мюнхенської угоди недійсною з самого початку.

Кримська зустріч підтвердила, що завдяки ініціативній політиці соціалістичних держав, конструктивним позиціям інших заінтересованих країн, діяльності прогресивної громадськості створено сприятливі умови, щоб вже найближчим часом почати практичну підготовку загальноєвропейської наради з питань безпеки і співробітництва, покликаної стати великим кроком на шляху створення системи міцного миру в Європі на основі колективних зусиль держав.

Соціалістичні країни, проводячи політику мирного співіснування держав з різним суспільним ладом, поєднують її з твердою відсічкою агресивним підступам імперіалізму та реакції, рішучою підтримкою справедливої боротьби народів за незалежність і соціальний прогрес. Країни соціалістичної співдружності подають невідступну допомогу і всебічну підтримку героїчному в'єтнамському народові в його боротьбі проти агресії американського імперіалізму, виступають за повне виведення військ Ізраїлю з усіх окупованих арабських територій і беззаперечне виконання резолюції Ради Безпеки ООН № 242.

Процес зміцнення згуртованості соціалістичної співдружності, що, як показала зустріч у Криму, продовжує посилюватися, на думку Політбюро ЦК КПРС, є вирішальною умовою закріплення і розвитку успіхів, досягнутих на міжнародній арені братніми соціалістичними країнами, і просування вперед по шляху будівництва соціалізму і комунізму.

Високо оцінюючи підсумки зустрічі в Криму, Політбюро ЦК КПРС відзначає, що прями товариські контакти керівників братніх партій сприяють дальшому розитковому братерському співробітництву соціалістичних країн, допомагають зміцнювати єдність комуністичних і робітничих партій у боротьбі за ідеали марксизму-ленізму і пролетарського інтернаціоналізму.

Політбюро ЦК КПРС прийняло постанову, в якій визначено практичні заходи до реалізації висновків Кримської зустрічі.

У Центральному Комітеті КПРС

8 серпня у Центральному Комітеті КПРС відбулась нарада, на якій були розглянуті питання ходу збирання врожаю і закупки сільськогосподарських продуктів, посилення роботи по меліорації земель і розвитку комбікормової промисловості.

У нараді взяли участь члени і кандидати в члени Політбюро ЦК КПРС, секретарі ЦК

КПРС, заступники Голови Ради Міністрів СРСР, Міністри СРСР і РРФСР, працівники апарату ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР, редактори центральних газет. На нараді про завдання по розв'язанню зазначених питань виступив Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв.

БОРОЗНА МОЛОДИХ

Відбувся конкурс майбутніх механізаторів

Четвертий обласний конкурс учнів сільських профтехучилищ на звання «Кращого по професії» зібрав 18 ораторів з шести профтехучилищ Кіровоградщини.

На дослідному полі Новгородківського СПТУ № 6 головний суддя конкурсу інспектор обласного управління профтехосвіти Б. П. Кравченко знайомить

присутніх з умовами змагань, бажає молодим ораторам успіхів. «Хай стелені коні принесуть вам перемогу!» — учасників змагань привітала завідувача сектором профтехосвіти обкому комсомолу Л. Овчаренко.

Пралор змагань піднімають переможці торішнього конкурсу, учні Новгородківського профтехучилища О. Великий та В. Коваленко. Загули мотори тракторів. В першій п'ятірці, яка розпочала змагання, Леонід Герасименко (Новгородівське СПТУ № 8), Олександр Ве-

ликий (Новгородівське СПТУ № 6), Володимир Плачинда (Оникіївське СПТУ № 7), Катерина Щур (Бобринецьке СПТУ № 2) та Микола Драгомищенко (Інгuleцьке СПТУ № 6). Ось вони під'їжджають до ділянок, які випали ораторам. Кожен розбиває загінки, і за сигналом головного судді змагаються — оранку розпочато.

Молоді механізатори помітно хвилюються. Перші борозни зм'яються на прямолінійність. Хто опиниться, хто повільніше перемагає своє хвилювання, і тоді видно, що учні добре володіють технікою, і в своїй майстерності мало чим поступаються досвідченим механізаторам.

Якісну ріллю залишає за собою агрегат, яким керує Микола Драгомищенко. Не гірше проводить оранку і Катерина Щур та інші учасники. Члени технічної комісії констатують відмінну роботу Миколи: прямолінійність — в межах норм, мінімальне відхилення від заданої глибини оранки, хороша вирівняність зораної площі.

(Закінчення на 2-й стор.).

С ТОЮ біля пшеничного лану. Ще вчора тут ходила під вітром золота хвиля колосистої пшениці. Звалили у покis останні загінки. Вдарив дощ. Але минула година-друга, і скошена маса під жарким сонцем швидко підсохла. Вдовж валків ідуть збиральні агрегати. Радість на душі у кожного механізатора. Осіма пшениця «Кавказ» дає по 50 центнерів з гектара і більше. Інші сорти врожаєм менш щедрі. Але в умовах нинішнього року на це скаргитись не доводиться...

Гудуть мотори. Пливають степові кораблі. Як і на початку жнива, хлопці не женуться за гектарами, головне — намолот. Ось добиває останні валки Олександр Полторацький. На очах виростає людина. До армії працював у бригаді трактористом. Відслужив належний строк, повернувся в рідну механізаторську сім'ю, всю зиму вчився, вивчав комбайн. І тепер на містку зернового самохода. Дарма, що за день тільки на 7 гектарах обмолочено врожай. Зате видав з бункера 300 центнерів зерна, вважає, по 43 центнери з гектара! Цього разу похвалили Олександра, вручили перехідний Червоний вимпел. Комбайнер-комсомолец за намолотом зерна займає перше місце в колгоспі. Спасибі тобі, Олександр. І тобі, Олексію Поповиченку. І Григорію Кривченку, Степанові Ільєву — усім вам, механізаторам, велике спасибі! За імлівість, ініціативу, хліборобську майстерність.

Дивлюсь на кожного і думаю: ось вони і є справжні творці врожаю. Завдяки їм справді самовідданий, героїчний праці вирощено і врятовано урожай. Залишилися позаду великі тривоги. А як же вони цього року нас мучили. З осені кляли ми зерно в суху землю. Зима була суєвора, безсніжна. І весна не з добром прийшла — рання, вітряна. І літо теж — зливи, градобій. Якщо у нас зараз усе в нормі, то треба прямо сказати, що виручили досвід хліборобський, агротехніка, — все те, що ми називаємо високою культурою землеробства. Радію: залишилися з хлібом. І не тільки ми, новоукраїнці.

По всій області врожай непоганий. З кожного із 640 тисяч гектарів намолотили в середньому по 25 з лишком центнерів зерна. Але Кіровоградщина — це ще не вся Україна. Є області, де озимі загинули. Болих душа, наприклад, за хлібну Таврію — херсонцям, як мені відомо, довелося багато пересіяти і кримчанам. Наші сусіди

полтавчани і дніпропетровці теж втратили десятки тисяч гектарів. Звичайно, це не втрачені площі, вони пересіяні — кукурдзюю, іншими культурами. Але ж головний хліб України — пшениця!

В колишні часи за таких погодних умов не уникнути б голоду навіть на наших багатих чорноземах. Старі люди пам'ятають багато страшних голододовок. А ось і документ недавно знайшовся дуже цікавий. На одній з хліборобських нарад нам прочитав його перший секретар обкому партії М. М. Кобильчак. Це витяг з царського указу «О приготуванні хліба из барды и соломенной муки, как могущего заменить употребление обыкновенного ржачого хлеба». Цар наказував властям Єдисаветграда: «Ознакомити поселен со способом приготовления сего хлеба и поставит их в большую уверенность, что оный не сравненно вкуснее и здоровее приготавливаемого ими с мякиной или древесною корою».

Он як воно було. І на моїй пам'яті, коли селянин сам хазяйнував на землі, хліб насущний теж не у кожного і не завжди був. У нашій волості, наприклад, тільки чотири господарства були з хлібом від урожаю до урожаю — ті, хто коней і реманент міг тримати.

Мені було вісім років, коли мама із слізьми на очах сказала: «Ти, Сашко, вже підріс, сам куся хліба можеш заробити». І віддала мене в найми за харчі. Гірко їй було віддавати мече, і харчі були гіркими. А нічого не відіш: все-таки одним ротом у сім'ї менше.

Тепер нікому таке й уві сні не присниться. Чого-чого, а хліба у нас вистає. Подивіться, ось він на полицях магазинів — пшеничний і житній, паланиці, булочки, бублики. Торти, печиво, крупи. Все це хліб. Це велике наше завоювання, велике щастя. І часом стає прикро, що багато людей, особливо ті, хто не звикає голодного лиха, не цінують хліб. Не тільки шматком, буханками шпурляються. Був якось на футболі в Кіровограді. Іду із стадіону — хлопчак навипередки булку футболить. А пляшки порожні збирають, щоб у магазин здати.

Просто серцю боляче: пляшці ціна дванадцять копійок, а хлібу ж ціни немає. Вірніше, його ціну копіяками не виміряєш. Те, що він у нас дешево продається, ще не

ДУМА ПРО ХЛІБ

О. ГІТАЛОВ,

двічі Герой Соціалістичної Праці, депутат Верховної Ради СРСР, бригадир тракторної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району Кіровоградської області.

означає, що він дістається дешево. Буханка хліба увібрала в себе не тільки хліборобську працю, а й працю шахтаря, металурга, конструктора, хіміка, машинобудівника — всього робітничого класу, всього суспільства. І не випадково, коли стихія дуріє, то не тільки у нашого брата, хлібороба, а й у городянина камінь на серці. Знає, чим — доходить. Під тиском стихії доходить. Так чому, незалежно ні від якої стихії, не вбирається з молоком матері в плоть і кров нашої людини та повага до хліба, яка нам прищепилась? На селі ще в багатьох сім'ях за традицією до хліба ставляться, як до святого. У мене внучка Ірочка, четвертий годок їй. Вона приучена, вона знає, що не тільки шматочок хліба, але й крихти не повинні пропасти: змете їх у долоньку і висипле куди треба. Так мене привчила моя мама, так я своїх дітей привчив, і внучку привчив до цього. Так повинно бути в кожній сім'ї. Від покоління до покоління. А тим часом не скрізь так ведеться. Сказати б, що громадськість не звертає уваги? Так ні. Запам'яталось мені багато виступів у пресі, а особливо велика розмова в «Правді України» за листом інженера Алексеева

(Закінчення на 2-й стор.)

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

«Скибка хліба». Скільки було відгуків, в яких люди різних професій, різного віку з почуттям глибокої тривоги говорили про марнотратство щодо хліба. І слухних пропозицій було висловлено чимало. А що змінилося?

З болем у серці дивлюсь на сільські шляхи: хоч і не так часто, але багатенько ще зустрічається розсипів янтарного зерна. А загляньте сьогодні в нашу Новоукаїнку. Пройдіться по кафе і їдальнях, подивіться, як нарізають хліб товстими скибками, горою навалюють його на столи. Дивись — один ніж протирає хлібом, другий виделку чистить, як у жи-ве тіло тобі встромляє. Шматок відкусив — кинув. Другий відломив — теж кинув. Та що ж це робиться, люди добрі!

Бував я в багатьох країнах за кордоном, у тому числі і в Америці. Країна багата, а подивись, хліб як сир нарізають — тоненькими скибочками, у целофанові пакетики вкладають. Залишилося від сніданку або обіду півскибочки, і ту загорнув у пакетик і в кишеню. Дорогий там хліб, не кожному вволю доступний. Я не про те, щоб у нас хліб дорожче продавали. На закордонний лад жити не будемо. А от ощадливості повчаться не завадить. Тому що наше народне багатство — воно теж від ощадливості. Та й совість повинна в людині говорити.

Більше скажу: саме вона, со-

люється відповідальність службових осіб, керівників, колективів, сім'ї.

Про одне не зрозуміле для мене явище. В нашій країні є «Вторчормет», «Вторколірмет», «Вторсировина». Все узаконено, включено в план, за його виконання заохочують і суворо вимагають. Чому ж немає «Вторхліба»? Хіба хліб менш цінний, ніж ганчірка або залізо? Хіба погано було б зробити так: в обмінний пункт того ж «Вторхліба», а може просто хлібного ларка, відносити городянин три-чотири кілограми сухарів або черствого хліба, а взамін одержує гроші або продукти. Чому порожня пляшка має вартість, а черствий хліб не має? В. І. Ленін учив, що комунізм починається там, де з'являється самовіддача на турбота рядових робітників про збільшення продуктивності праці, про охорону кожного пуда хліба, вугілля, заліза та інших продуктів, які дістаються всьому суспільству в цілому. Помітили: в ощадливості — хліб на першому місці!

Чому ж тоді на виконках, сесіях обласних, міських, районних Рад депутатів трудящих обговорюються питання економії електроенергії, палива, металу, а до збереження хліба наче й дла немає?

Я б сказав більше. Берегти треба не тільки печений хліб, а й зерно. Шляхи тут різні. Ось розгорнулось будівництво міжколгоспних комбикормових заводів. У Кіровоградській області їх буде збудовано 21, в кожному районі. Це дуже добре: значно менше піде хліба на годівлю худоби. Уважить собі: тільки наш колгосп на початок літа за на-рядками недоодержав 75 тонн комбикормів. Що робити?

Довелося з болем у душі згодувати худобі ячмінь першого класу другої репродукції. А скільки печеного хліба згодується в домашньому господарстві — свиням, птиці. Дуже важливо, що тепер у республіці закладаються довготривалі культурні пасовища, налагоджується виробництво сінажного борошна, сінажу. Все це різко зменшить витрату зерна на корм худобі, примножить хлібні ресурси. Хотілося б тільки, щоб за виконання цих великих планів по переведенню тваринництва на сучасну кормову базу, за своєчасну поставку необхідних компонентів для комбикормових заводів, грануляторів та іншого устаткування по-чували відповідальність трудові колективи підприємств-постачальників. Ажте турбота про хліб — турбота всенародна!

Тут свою роль повинні відіграти і міністерства харчової промисловості, торгівлі, кооператори. Чи розумно продавати хліб тільки кілограмовими і двокілограмовими буханками? Ажте можна випікати і меншими порціями, а налагодити розфасовування різаного хліба. Целофан нині — не така вже проблема. Пакети з нього або з поліетиленової плівки є в кожному магазині, та тільки не для хліба. А тим часом у плівковій упаковці хліб не черствіє, вона гігієнічна. Вартість пакетика може бути включена в ціну хліба. За зайву копітку ніхто не сперечатиметься. Мабуть, і ті обмінні пункти, про які я говорив вище, ініціативним працівникам торгівлі не так уже важко організувати, не чекаючи особливих вказівок згори.

Я не берусь давати рецепти на всі випадки життя. Пропозицій може бути багато. Важливо одне: щоб місцеві Ради це питання добре продумали і розв'язали його залежно від конкретних умов. Саме Ради повинні підняти на боротьбу за дбайливе ставлення до хліба всю громадськість, підключити до цього адміністративні органи, ЖЕКі, актив будинкоуправління, профспілки, комсомол, піонерію. Справляти вплив на виховання дітей, юнацтва. Це був би той союз громадськості і органів Радянської влади, який забезпечив би потрібну віддачу.

Наша Радянська Батьківщина багата на хліб, вдосталь буде його і в цьому році. Ні паланиці, ні булки, ні тортів у нас не переведуться. І не через скнарність ми ведемо розмову про ощадливість, а тому, що ощадливість — мати багатства, один з важливих факторів економічної могутності нашої Батьківщини — Союзу РСР.

Може, а цих своїх роздумах я в чомусь і помиляюсь. Але совість не велить мовчати, коли бачиш непорядок, неповажне ставлення до хліба, який завжди був для народу нашого святою.

(«Правда України» за 5 серпня).

(Закінчення).

В другій п'ятірці краще всіх зорав площу Олексій Прищак з Гайворонського СПТУ № 6, третій — Микола Назаренко з Бобринецького СПТУ № 2.

До вечора линув над полем гуркіт тракторів. Йшла напружена боротьба за звання «Кращого по професії». І от затиш останній мотор. Судді підбивають підсумки конкурсу.

Радісними вони виявились для учнів Гайворонського СПТУ № 1. Команда набрала найбільше балів, їй вручено перехідний Кубок

Біля трактора Катерина Щур з Бобринецького СПТУ № 2. Вона з честю представляла всіх дівчат-механізаторів.

БОРОЗНА МОЛОДИХ

На п'єдесталі перемоги команда ораторів Гайворонського СПТУ № 5. Крайній зліва — Олексій Прищак, проклав найкращу борозну і став переможцем в особистому заліку. Кубок змагань і Почесні грамоти вручає інспектор обласного управління профтехосвіти Б. П. КРАВЧЕНКО.

Фото М. ПАЛІВОДИ.

обкому профспілки профтехосвіти. Учасників нагороджено Почесними грамотами обкому та Новгородківського райкому комсомолу, цінними подарунками. В особистому заліку перше місце дісталось Олексію Прищак, учню цього ж училища, друге — Миколі Назаренку з Бобринецького СПТУ № 2, третє — Миколі Драгощину з Інгурського СПТУ № 4.

Теплі слова хочеться сказати про Катерину Щур з Бобринецького профтехучилища. Вона єдина дівчина, яка брала участь у цьому конкурсі і виступила добре, зайнявши четверте місце. Можна сподіватися, що в майбутньому дівчина примножить успіх випускниці Бобринецького профтехучилища Тамари Полішук, яка в цьому році зайняла перше місце у Всесоюзному конкурсі учнів сільських профтехучилищ на звання кращого по професії серед дівчат.

Змагання закінчено. За традицією прапор напруженого поєдинку опустили переможці — оратори Гайворонського СПТУ № 5.

В. ПОНОМАРЕНКО,
працівник районної газети «Маяк комунізму».

ДУМА ПРО ХЛІБ

вість, повинна брати гору над чистоганом, вести за собою на повіді ощадливості. А як у нас часом буває? Покритикують у газеті за недбале ставлення до машини, за втрати електроенергії, палива, сировини — дивись, повідомляють: такого-то покарано, там-то наведено порядок. А щоб так суворо питали за недбале ставлення до хліба, таких повідомлень я щось у пресі давно не зустрічав. Ось тут і хочу висловити наболілу думку: потрібна відповідальність за дбайливе ставлення до хліба з низу — до верху і зверху — до низу, від сім'ї — до Ради Міністрів, відповідальність персональна і суспільна.

Пам'ятаю, років зо два тому, після виступів преси, були спроби організувати збирання відходів хліба у житлових будинках, в їдальнях, кафе, ресторанах. У Кіровограді розносили навіть відра по квартирах. Бачки встановлювали у дворах. Звичайно, збирання хлібних відходів — це ще не та ощадливість, про яку я веду мову. З хлібом треба поводитись так, щоб не було відходів. А коли вже вони є, їх треба пускати в діло. Та до діла — руки по-справжньому не дішли. Давно немає вже бачків у дворах, у «подарованні» для хлібних відходів відра господарки як скидали, так і скидають разом з хлібом всілякі відходи і сміття. І все це йде на загальне звалище. Подекуди закладають громадського харчування поставляють відходи для відгодівлі худоби. Але це крапля в морі. Кожен великий житловий будинок у місті має відходи набагато більше, ніж будь-яка їдальня. Проста арифметика. У Кіровограді майже 200 тисяч чоловік населення. Це, приблизно, 60 тисяч сімей (якщо рахувати, що в середньому сім'я складається з трьох чоловіків). Візьмемо найменше: в кожній сім'ї щодня у відходи йде сто грамів хліба. По місту це — шість тонн. Або щодня з хлібної ніви країни викреслюється три гектари зернових двадцятицентнерної врожайності. За рік, грубо кажучи, — 1095 гектарів. А скільки у нас таких міст, як Кіровоград?

Так от, тому і хочу повернутися до тієї загальної відповідальності, про яку я говорив вище. Турбота про дбайливе ставлення до хліба повинна стати справою державною, проймає все життя суспільства. Важаю, що взяти її у свої руки повинні Ради депутатів трудящих. І треба прямо сказати: на саму громадськість покладатися тут не доводиться. Громадськість — велика сила, коли є постійно діюче, узаконене організуюче начало. Начало, при якому встанов-

Після виступу „Молодого комунара“

„НЕЛЕГКА СПАДЩИНА“

Під таким заголовком у нашій газеті від 13 липня ц. р. було вміщено кореспонденцію з Олександрійського заводу підйомно-транспортного обладнання. В ній йшлося про те, що на заводі погано організовано змагання між молодими виробничниками, не підбиваються його підсумки, не створено жодного комсомольсько-молодіжного колективу. Таким чином, складалася обстановка, що 210

комсомольців заводу залишилися поза соціалістичним змаганням.

Як повідомив телефоном перший секретар Олександрійського міського комсомолу В. М'ясникін, кореспонденцію обговорено на засіданні бюро МК ЛКСМУ. Критику визнано правильною і намічено шляхи до усунення недоліків. Зокрема, взято під контроль ви-

робничу дисципліну на заводі, зміцнено ланку цехових комсомольських ватажків.

На Олександрійському заводі ПТО розроблено «Положення про соціалістичне змагання серед молоді», створено сім комсомольсько-молодіжних колективів та комісію по підведенню підсумків змагання.

ШЛЯХАМИ СЛАВИ БАТЬКІВ

7 серпня в Харкові закінчився III республіканський зліт учасників Всесоюзного походу по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу.

Насиченою і цікавою була програма чотирьох днів. Посланиці всіх областей України рапортували рідній Комуністичній партії, Ленінському комсомолу про свої звернення в ім'я Вітчизни, про невтомний пошук нових героїчних сторінок подвигу нашого народу. Юнаки і дівчата зустрілись з ветеранами партії і комсомолу, прославленими воєначальниками, ініціаторами багатьох трудових починів. Надовго запам'ятається спадкоємцям слави Перекопи і «Молодої гвардії», будівникам Дніпрогесу і донецьких шахт атмосфера загального ентузіазму ударної трудової вахти, проведеної на комплексі заводів по випуску трактора Т-150.

Свято молодих патріотів завершилось мавп'єдесталією і мітингом на головній площі міста.

На прикрашеній кумачем трибуні — керівники області, секретарі ЦК ЛКСМУ, посланці братніх союзних республік, почесні гості зльоту, знатні люди Харкова.

Парад приймає перший секретар ЦК ЛКСМ України Андрій Гиренко. Прапор республіканської комсомольської організації несуть молодий сталевар Запорізького заводу «Дніпрогессталь», кавалер ордена Ле-

ніна, заслужений металург УРСР Едуард Васильчичин, Герой Соціалістичної Праці, лауреат премії Ленінського комсомолу бригадир тракторної бригади з Кіровоградщини Василь Моторний, відмінник навчання Руслана Ванів — школярка з Івано-Франківської області.

До підніжжя пам'ятника В. І. Леніну представники делегації ставлять корзини з квітами.

З словами вітання до учасників зльоту звернувся перший секретар Харківського обкому партії І. З. Соколов, учасник першого з'їзду Рад Союзу РСР С. М. Белоусов.

Токер чотирьох заводів орденоносного заводу транспортного машинобудування імені Малішева, член ЦК КПРС, Герой Соціалістичної Праці Г. Л. Михайлов від імені старших представників робітничого класу вручив кельму — символ творчої праці заслуженому металургові УРСР, сталевару першої печі мартенівського цеху Макіївського металургійного заводу імені Кірова Віктору Нікітенку.

Підсумки роботи зльоту підбив начальник республіканського штабу походів по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу двічі Герой Радянського Союзу О. Ф. Федоров. Він повідомив, що за активну роботу по патріотичному вихованню молоді дипломами республіканського штабу і призами нагороджено сотні комсомольських організацій підприємств, колгоспів, вузів, шкіл. Кращими визнано — Харківську, Дніпропетровську, Запорізьку, Київську і Чернівецьку області.

Юні патріоти одностайно прийняли звернення до всієї молоді республік, у якому закликають її продовжити нові походи, експедиції, пошуки.

Учасники зльоту направили вітальні листи на адресу ЦК КПРС і ЦК КП України.

У ЧЕРВНЕВОМУ номері римського щотижневика «Експрессо» надрукована стаття «Гамлет шукає роботу». Воістину гамлетівська проблема — бути чи не бути — постає перед кожним італійським студентом, який закінчив вищу школу. Невпевненість у завтрашньому дні, неможливість для багатьох знайти роботу, гірке усвідомлення того, що суспільству абсолютно байдуже, будеш ти працювати по спеціальності чи перебиватися випадковими заробітками, — такі ті невеселі думки, які охоплюють випускників багатьох університетів.

„Гамлет шукає роботу“

Кореспондент щотижневика побував у Міланському університеті — одному з найкрупніших в Італії. Він з сумом пише про те, що цей університет — колиця добре підготовлених спеціалістів: медиків, інженерів, адвокатів — став останнім часом пристановищем людей з незрозумілим майбутнім. Молоді лікарі, як правило, не мають можливості одержати далішу спеціалізацію. Лише мінімальна части-

на тих, хто закінчив юридичний факультет знаходять роботу по обраній ними професії. Серед молодих інженерів росте безробіття. Передбачається, що в 1975 році в місті буде 2 тисячі безробітних інженерів, у 1977 — 3, 1978 — 5 тисяч. Ті ж, кому поталанить влаштуватися на будь-яке промислове підприємство, одержують посади техніків.

Цій проблемі присвятила кілька статей італійська газета

«Уніта», кореспондент якої побував у найкрупніших університетах Італії, зокрема, в університеті південного міста Барі.

Цей університет — один з найбільших в Італії. Проте відсталі сільськогосподарський південь країни не в змозі надати роботу молодим спеціалістам. І ось по закінченні навчання починаються блукання в пошуках роботи. Деякі їдуть на північ в промислові міста,

з надією знайти місце. Але в кращому випадку їх чекає все та ж посада техника. З думкою, що робота якщо й буде, то, безумовно, не та, яку хотілося б знайти, студенти звикають з першого курсу. «Ще в університеті, в розпал навчання, — пише кореспондент «Уніти» Уго Бадуель, — вони ясно бачать своє майбутнє: їм просто доведеться збільшити кількість невдач. Тому молоді спеціалісти змушені погоджуватися на будь-яку роботу: фізики — в клініках, хіміки — на транспорті. І то, якщо поталанить...»

Л. ЛИСЕНКОВА.

Згідно повідомлень з офіційних джерел, агенти ФБР розслідують злочини кількох чикагських поліцейських, яким пред'явлено звинувачення у викраденні та вбивстві п'ятих чоловіків. Чикагські «служителі порядку» при повній поліцейській формі вбивали людей, викрадаючи чергові машини.

Незважаючи на секретність, якою федеральні й місцеві власті намагаються прикрити розслідування справи про групу поліцейських злочинців, чутки проникають у пресу. Злочинність серед поліцейських набула такого розмаху, що цією скандальною справою змушений був зайнятися суд. Деякі дії тому капітан Уелтер Маурович, 55 років, який прослужив у поліції 26 років і працював раніше помічником прокурора штату, був змушений подати у відставку. Найближчим часом він свідчитиме перед Великим федеральним журі, призначеним для розслідування корупції в поліцейському апараті. Крім Мауровича показання перед журі повинні дати ще один капітан поліції і 15 детективів, які служили під керівництвом Мауровича.

«Монреаль стар».

„ОХОРОНЦІ ПОРЯДКУ“ — В Б И В Ц І

Гангстеризм, вбивства — щоденне життя найкрупнішого американського міста Чикаго. Корупція поширилась тут на державні установи, включаючи поліцію.

Тіла загиблих були знайдені в затоці річки Чикаго і в каналізаційному каналі.

Юнаки і юнки „другого сорту“

Пуерториканці, які проживають в США, знаходяться на становищі громадян «другого сорту». Маленький пуерториканець відчуває це, тількино переступає поріг школи, де викладання ведеться лише на англійській мові. Незнання чи слабке знання народної мови створює великі труднощі, не дозволяє їм засвоювати шкільну програму і кінець кінцем призводить до масового «відсіву» пуерториканських школярів.

Відвернути це могло б лише навчання пуерториканців на їх рідній мові. Але дискримінація і тут дає про себе знати. В нью-йоркських школах навчається 250 тисяч пуерториканських школярів, що складає 25 процентів усіх учнів, а вчителів-пуерториканців нараховується менше одного процента.

Напівписьменний підліток-пуерториканець змушений залишити школу і незабаром опиняється на вулиці. Дальшу його долю уявити неважко. Перебиваючись випадковими заробітками, він виростає для того, щоб оббивати пороги біржі праці, сподіваючись в кращому випадку на одержання некваліфікованої, низькооплачуваної роботи.

Ще в 1954 році Верховний суд США прийняв рішення, що заборонило расову й національну дискримінацію в навчальних закладах країни. Але на практиці, як свідчать наведені факти, все залишилось як і раніше.

Н. СЕТУНСЬКИЙ.

Англійські солдати в Белфасті: Лондон нині дає тут свої розпорядження. Фото з журналу «Фрайе вельт».

«...МИ ХОЧЕМО ГОВОРИТИ ДІТЯМ ПРАВДУ»

— Ви справді збираєтесь залишатися? — Хлопчик-негр років десяти уважно дивився на Донну.

— Чому ти про це запитуєш?

— Просто за останній місяць у нас змінилося вже два вчителі. Всі йдуть в школу для білих.

Ця розмова відбулася в перші дні роботи молодого вчительки Донни Террі в одній з початкових шкіл для негритянських дітей у Грінвуді штату Міссісіпі. Незабаром, ознайомившись з порядками, що панували в школі, вона переконатися в справедливості слів хлопчика. Виявилось, що освіта дітей нікого тут не хвилювала. Вчителів турбувала лише одна думка — коли б пошедише перейти в «нормальну» школу.

Коли Донна звернула увагу адміністрації на низький рівень викладання, директор лише махнув рукою: «Та що з них візьмеш? Ці діти ледяні й абсолютно бездарні. Вони не

зможли б засвоїти нормальної програми». Однак молода вчителька на свій страх і ризик ускладнила програму і дійшла до висновку, що діти відають з нею справляються.

Незабаром молодий вчительці стало зрозуміло, що вся система освіти в штаті пропінята духом расизму. Власті не лише не сприяють, а, навпаки, протидіють створенню спільних шкіл для чорних і білих. Там, де все ж введено спільне навчання, адміністрація робить все можливе, щоб зберегти систему расової сегрегації — негри і білі навчаються в різних класах.

Таке ж становище існує і в інших південних штатах США. Так, наприклад, у столиці штату Джорджія Атланті в 78 школах навчаються лише «колонієвці». В той же час в місті існують привілейовані середні навчальні заклади для дітей білих.

Разом з невеликою групою вчителів Донна заявила протест адміністрації школи. «Ми заявляємо, — пише вона в газеті «Піпльс уорлд», — що відмовляємось бути частиною машини, котра знищує у дітей здатність думати, позбавляє їх будь-якої ініціативи на уроках. Ми хочемо говорити дітям правду».

Після цього адміністрація неоднозначно дала зрозуміти молодій вчительці, що не стерпить подібної поведінки.

Дирекцію також обурював факт, що Донна спілкувалась з батьками своїх учнів після роботи. Директор викликав вчительку і сказав, що її поведінка викликає незадоволення білого населення району, і якщо вона й надалі буде бачитися з неграми, ніхто не зможе гарантувати їй безпеку.

Незабаром Донні запропонували залишити школу. Коли вона відмовилась, на її адресу посилались погрози. Але молода вчителька не відступає. У своїй статті, надрукованій нещодавно в газеті «Піпльс уорлд» вона закликає всіх чесних людей Америки підтримати її в боротьбі з расизмом, за демократизацію системи освіти.

А. ПРАВОВ.

ЄВРОПА БЕЗ ЧИСТОЇ ВОДИ

Нещодавно голландський журналіст, готуючи чергове «блюдо» для недільних номерів газет, поставив перед читачами невинне запитання — яке слово буде найлучшим, найпопулярнішим у минулому сезоні. Відповідь прозвучала дисонансом в атмосфері канікулярної благодушності: забруднення.

Таким дещо несподіваним чином громадянська Голландія нагадала творцям літніх

найбільш гострою для Західної Європи, зокрема для Голландії, є нестача прісної води.

На жаль, подібні слова можна віднести до більшості європейських країн. На Селі вже не зустрінеш рибалок-любителів, так поетично змальованих Хемінгуейм. А тих, хто приїжджає в Париж попереджають — краще не пити воду із водопроводу навіть в пересторожному вигляді.

Не маючи бажання додатково витрачатися на будівництво очисних споруд, промислові фірми, стиснені жорстокими

законами конкурентної боротьби, випускають можливість наземних вод, посягають на підземні ковори природи. Уже нині 65 процентів води, потрібної для промисловості Голландії, береться з підземних запасів. Спеціалісти передбачають, що до 2000 року лише маленька Голландія буде висмоктувати з-під землі приблизно 1 мільярд 500 мільйонів кубометрів води на рік.

Ф. ЛОСЄВ.

КАПІТАЛІЗМ ПРИНИЖУЄ, ВИЗИСКУЄ, ДУШИТЬ

Виховання — на відкуп... торгашам

У канадському місті Торонто простий поворот руч-

ки телевізора шовечора вловив мене в фантасмагоричний світ американського телебачення. Журналістська допитливість примушувала після напруженого робочого дня сидіти біля екрану і дивитися американські програми, що передавалися із Буффало. Це було цікаво — все, що я перед цим прочитав про телебачення США, підтверджувалося кожною хвилиною передачі. В безмежному морі телевульгарності поодинокі острівки дійсно талановиті й цікаво зроблених робіт лише підкреслювали незаперечну істину: телевізійна індустрія США кормить глядача огидним сурогатом пікріплених і спрощених до неможливості відносин між людьми. І все було густо приправлене комерційною рекламою, роликів якої запускались на екран через кожні кілька хвилин, безцеремонно перериваючи передачі. Нахабний американський Меркурій не пожалів навіть дитячі передачі, навіть передачі для найменших... Я згадав про це, перегортаючи один з останніх номерів американського журналу «Прогресив». В статті під назвою «Телевізійне гетто для малюків» Ерл Баркус досконало аналізує той натиск, який спрямовують на дітей американські телевізійні станції у своєму прагненні заробляти гроші на рекламі. «Відповідальність за виховання дитини ми головним чином передали торгашам, — пише Е. Баркус. — Ось уже який рік, шовечоти, починаючи з самого ранку, рекламодавці спокуюють наших дітей несамопитими закликами вимагати від батьків купити їм іграшки, кукурудзяні, рисові та інші пластівці, вітаміни та різні продукти. Такий їх бізнес, і вони дуже непогано з ним справляються».

Е. Баркус на основі проведеного ним дослідження прийшов до незаперечного висновку, що всі без винятку дитячі передачі в США існують лише для того, щоб спрямувати на дітей потоки реклами. Іншими словами, виховна, пізнавальна, навіть просто інформаційна функція телебачення там не існує. Передачі, пише він, складаються з таким розрахунком, щоб якнайдовше втримати дитину біля телевізора і примусити її увібрати якнайбільше комерційної інформації.

Баркус записав на відеоплівку 1.125 хвилин суботніх дитячих передач. Рекламних роликів у них було 406! Якщо їх порівню розділити по всій програмі, то це означало б, що реклама діє на дитину кожні 2,8 хвилини.

«Телевізійне гетто для малюків» продовжує функціонувати, приносячи гігантські барани підприємцям за рахунок дітей, які зовсім беззахисні перед цим зухвалим натиском торгашества.

Є. ВЕРН.

ІМЕНІ ГМИРЬОВА, ФІСАНОВИЧА, ГЛІБКА

В різкий час про них розповідав «Молодий комунар» своїм читачам. Це люди, що своїм подвигом усталили не тільки Кіровоградчину, для яких вона була або кошиком, або краєм, де вони виймали свою мужність, зробили крок у безсмертя.

24-річним закатували царські сатрапи молодого робітничого поета Олексія Гмирьова (11 вересня 1911 р.), голос якого не раз слухав елісавградський робітник. З п'ятнадцяти років цей самовідданий юнак — в робітничій сім'ї. Голос правди, що йшов від самого серця, Олексій Гмирьов подавав із темних язвниць, звідки його не випускали вірні пси самодержавства. У двадцять один рік засуджений на каторгу...

Підводний човен «М-172», яким командував на Північному фронті в роки минулої війни кировоградець І. І. Фісанович, був грозою для німецько-фашистського флоту. Слюсар заводу «Червона зірка» І. Фісанович 1932 року по комсо-

мольському набору пішов у радянський флот. Його підводний човен уже в перші дні війни потопив важливі ворожі транспортні, а 3 квітня 1942 року вже був нагороджений орденом Червоного Прапора. Командир — удостоєний високого звання Героя. 1944 року загинув при виконанні важливого урядового завдання.

Відважний воїн — майор Глібка в одному з боїв під Сталінградом розстрілював фашистів фашистською гарматою, захопленою під час контратаки. Під Сталінградом 28-річним замінив загинлого командира полку. В цьому ж віці в грудні 1943-го загинув смертю хоробрих на важливому плацдармі, захопленому після успішного форсування Дніпра.

Минулого тижня на вулицях, названих іменем наших славних земляків, встановлено меморіальні дошки. Дивляться уважним поглядом на нас, на наші діла, на нашу днину герої революційної боротьби і запеклих боїв з ворогами Вітчизни, дивляться поглядом живих.

В. ОЛЕКСЕНКО.

м. Кіровоград.

Біля меморіальної дошки на вулиці, названої ім'ям Героя Радянського Союзу, нашого земляка Юрія ГЛІБКА.

Фото В. КОВПАКА.

Читач повідомив СВЯТО МАЙБУТНІХ МОРЯКІВ

Хто з юнаків не мріяв про океанські простори? Напевне у кожного свого часу було таке захоплення. Мріяли про голубі шляхи і допризовники нашого степового району.

Нещодавно з ініціативи Онуфріївського РК ЛКСМУ, райкому ДТСААФ та клубу допризовної молоді у нас було проведено день майбутнього моряка. З ранку до Павлівського Будинку культури з музикою та піснями почала прибувати молодь. З великою увагою юнаки вислухали ви-

ступ колишнього військового моряка О. А. Шевченка, який розповів про труднощі і романтику морських буднів, побажав молоді успіхів у праці і в службі в рядах Радянської Армії.

Перед майбутніми війнами виступили секретар Онуфріївського райкому партії В. Г. Галаган, райвійськом Л. К. Засць, секретар РК ЛКСМУ М. Осташко. У відповідь допризовники завірили, що чесно виконають свій

зобов'язок перед Батьківщиною. День закінчився великим спортивним святом, яке пройшло під лозунгом «Новий комплекс ГПО — в дію». Відбулися змагання з легкої атлетики, фігурного водіння автомобіля. Найкращими спортсменами на святі виявилися В. Білокінь, М. Яценко, Ф. Тріпачев, В. Міняйло.

І. МАЛОЛІТКО,
вчитель Павлівської
СШ ім. В. Сухо-
млинського.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

СПОРТЛОТО

ЗНОВУ ПОЩАСТИЛО

Перш, ніж повідомити про суми виграшів в 21 тиражі, хотіли відповісти на запитання багатьох любителів «Спортлото». Вони цікавилися, в яких містах будуть тиражі. Отже: 20 серпня відбудеться тираж в м. Калініні, 30 — в Кіровограді, 10 вересня — в Харкові, 20 — в Єревані, 30 — в Ярославлі.

Тепер про виграші по Кіровоградському філіалу «Спортлото». Серед тих, хто шадан п'ять номерів є власники п'яти карток. Їх чекає виграш 3040 карбованців, чотири номери закреслили в 184 картках — 56 карбованців, три — в 723 — 3 карбованці.

В. САВЕНКО.

м. Кіровоград.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 10 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.40 — Новини. (М.). 9.50 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Умлі руки». (М.). 10.20 — Художній фільм «Новітні». (М.). 11.45 — Концерт майстрів мистецтва. (М.). 12.40 — Новини. (М.). 16.55 — Відсерія до серія. (Херсон). 17.25 — «Російське свято». (К.). 17.30 — «За накресленнями XXIV з'їзду КПРС. Тележурнал «Прогрес». (Запоріжжя). 18.00 — Новини. (М.). 18.10 — «Напередодні сезону цукроваріння». (Кіровоград). 18.30 — «Літературні читання». (М.). 19.50 — Вечір артистів балету Державного академічного Великого театру Союзу РСР. (М.). 19.40 — «Сім днів Оршанського заводу «Червоний борець». Передача четверта. (М.). 19.55 — Кольорове телебачення. Прем'єра телевізійного багатосерійного художнього фільму «Моя жінка». Третя серія. (М.). 21.00 — Програма «Час». (М.). 21.30 — В ефірі — «Молодість». (М.). 22.35 — Концерт заслуженої артистки РРФСР Раїси Бобрикової. (М.). 23.03 — Новини. (М.).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.15 — Для дітей. Дж. Родарі. «Трав'я бажання». Ляльковий вистав. Друга серія. (М.). 17.45 — «Зарубіжні гості Москви». (М.). 18.00 — «Глас духовний оркестр Південно-Західної залізниці». (К.). 18.30 — «Ми підемо берегом». (Одеса). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К.). 19.35 — «Все про спортлото». (К.). 19.45 — Вистава. (К.). В перерві — «На добраніч, діти», програма «Час». (М.). 22.45 — Вечірні новини. (К.).

П'ЯТНИЦЯ, 11 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М.). 9.45 — Для шко-

лярів. «Читаймісто». (М.). 10.15 — Художній фільм «Острів чаклунів». (М.). 11.20 — «Робітнича честь». (Мінськ). 11.50 — «Рідні наспівні». (М.). 12.15 — Новини. (М.). 17.15 — «Сім днів Оршанського заводу «Червоний борець». Передача п'ята. (М.). 17.30 — Для школярів. «Цирк у гостях у дітей». (М.). 18.00 — Новини. (М.). 18.10 — «Хроніка тижня». (Кіровоград). 18.25 — «Показує рейдова». (Кіровоград). 18.40 — «Кінематографія Країни Рад». Художній фільм «Семіро моїх синів». (М.). 20.15 — «До Дня будівельника». (Кіровоград). 20.30 — «Кіровоградщина спортивна». (Кіровоград). 21.00 — Програма «Час». (М.). 21.30 — Кольорове телебачення. Телевізійний театр мініатюр. Київ на Миску. 23.00 — Новини. (М.).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.55 — Програма передачі. (К.). 17.00 — До Всесоюзного дня фізкультурника. «Екран молодих». (Львів). 18.00 — Фільм-концерт «Естрадна мелодія». (К.). 18.30 — Реклама, оголошення. (К.). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К.). 19.40 — «Чиста криштина». (Львів). 20.45 — «На добраніч, діти». (К.). 21.00 — Програма «Час». (М.). 21.30 — Художній фільм «Пішки загинили підносив». (К.). 22.50 — Вечірні новини. (К.).

Про можливі зміни в програмі нас повідомлять директори радіо і телебачення.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКА СЕРЕДНЯ ШКОЛА-ІНТЕРНАТ

ПРОВОДИТЬ НАБІР УЧНІВ

на 1972—1973 навчальний рік до 1—10 класів

Тим, хто має намір вступити до школи, слід подати такі документи: заяву на ім'я директора школи-інтернату, свідоцтво про народження (оригінал), довідку з місця проживання: про склад сім'ї з зазначенням віку і заняття членів сім'ї, довідку з місця роботи батьків чи опікунів про розмір зарплати за серпень (батьки-коллабсники пред'являють довідку про грошовий місячний зарплаток за весь 1972 рік, батьки-пенсіонери — довідку з відділу соцзабезпечення про розмір одержуваної пенсії), медичну довідку про стан здоров'я (картка щеплень, аналізів на дифтерію, дизентерію, глисти), довідку про епідеміологічне оточення, довідку від нашірного лікаря, окуліста, вушного, довідку про загальний стан дитини, особову справу учня (документ про освіту).

Навчання ведеться українською мовою, а іноземних мов вивчаються англійська та німецька мови.

При школі працює філіал Олександрійської музичної школи.

Діти села Пантаївки, радгоспу Комінтерн, с. Морозівки, с. Ясинуватки, с. Бандурівки та інших, яким зручний під'їзд, приймаються на правах дітей, котрі ходять до школи (безкоштовно).

Школа розташована в селищі Пантаївка, яке має зручне залізничне та автобусне сполучення з усіма містами та районами області.

Прийом документів щоденно з 8 до 16 години, врім неділі.

За довідками звертатись у канцелярію школи-інтернату.

Адреса школи-інтернату: м. Олександрія, сел. Пантаївка.

ДИРЕКЦІЯ.

КІРОВОГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

ПРОВОДИТЬ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК ДЛЯ ПІДГОТОВКИ:

мулярів, малярів, теслярів, плиточників-лицувальників-мозаїстів — строк навчання 1 рік; малярів-штукатурів, столярів-теслярів — строк навчання 2 роки.

Приймаються (без екзаменів) юнаки та дівчата віком від 15 до 19 років з освітою за 8, 9, 10 класів.

Зарохсвані до училища забезпечуються гуртожитком, безплатним триразовим харчуванням, обмундируванням, спецодягом, підручниками і одержують третину сум, зароблених ними на виробничій практиці. Час навчання в училищі зараховується в загальний трудовий стаж.

Випускники мають право вступу до вищих і середніх спеціальних учбових закладів на пільгових умовах.

Випускники-відмінники можуть бути направлені у вищі й середні учбові заклади професійно-технічної освіти, де навчання проводиться при повному державному забезпеченні.

При училищі є вечірня школа.

Для вступу треба подати або надіслати заяву з зазначенням обраної професії, автобіографію, характеристику, свідоцтво про народження (оригінал) або паспорт, свідоцтво про освіту (оригінал), довідку з місця проживання, про склад сім'ї, форма № 286, шість фотокартон розміром 3X4 см.

Документи приймаються до 15 серпня 1972 року.

Початок навчання: 1 вересня 1972 року.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Леніна, 19, вхід із вул. Денабрисів, 3, телефон 2-47-54.

ДИРЕКЦІЯ.

КІРОВОГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФТЕХУЧИЛИЩЕ № 4

ПО ПІДГОТОВЦІ КВАЛІФІКОВАНИХ РОБІТНИКІВ З СЕРЕДНЬОЮ ОСВІТОЮ
ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК З ТАКИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ:

формувальники машинного формування (строк навчання 1 рік, приймаються лише юнаки віком 17,5 років);

токарі (строк навчання 3 роки, приймаються дівчата з освітою за 8 класів віком 15 років); слюсарі-ремонтники, слюсарі-інструментальники по виготовленню та ремонту штамів, пристосувань та пресформ, слюсарі-сантехіки (строк навчання 3 роки, приймаються лише юнаки з освітою 8 класів не молодші 15 років).

Учні забезпечуються триразовим харчуванням, обмундируванням та спецодягом, а формувальникам машинного формування надається гуртожиток. Крім того, всі учні одержують 33 проценти від заробленої суми під час виробничої практики.

По закінченні училища всім випускникам, котрі

навчалися 3 роки, видається свідоцтво про виробничу кваліфікацію та середню освіту, а формувальникам машинного формування — свідоцтво по спеціальності. Ті, хто закінчив училище на «відмінно», мають право вступу в інститут поза конкурсом.

Початок занять 1 вересня 1972 року.

Вступники мають подати такі документи: заяву на ім'я директора, свідоцтво про освіту, характеристику, свідоцтво про народження, в кому виповнилось 16 років — паспорт, медичну довідку, довідку з місця проживання, довідку про склад сім'ї, автобіографію, 6 фотокартон 3X4 сантиметри.

Прийом документів проводиться щодня з 15 травня цього року крім неділі.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Жовтневої революції, 20, телефон 2-36-73.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів—2-45-36.

БК 08967.

Індекс 01197.

Зам. 10894.

Тираж 53 700.

Кіровоградський обком ЛКСМ України з сумом сповіщає про передчасну смерть Ніни Олександрівни БУРИК, майстра машинного доїння хортів колгоспу імені Леніна Зіньківського району, члена обкому ЛКСМУ, і висловлює співчуття сім'ї та рідним.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.